

Có bóng ai qua phố

Người ta kém nó hai tuổi, mãi sau này người ta mới nói với nó. Nó ngạc nhiên nhưng không kìm nén cảm xúc của mình, nó hiện đại và nó nghĩ tuổi tác chẳng nói lên được điều gì hết vì nó yêu, yêu ngay từ lần đầu.

Hà Nội đầu hè dờ nắng dờ mưa như con gái. Ở nhà đối diện với bốn bức tường khiến nó bức bối, lại dong xe lên hồ ngắm phố phường. Một mình. Trời không có nắng.

Nó thích ngồi bên một góc thành phố và ngó nghiêng vào cái thế giới đang chậm chậm trôi của mình, nó thấy mình nhỏ bé và đơn độc, nó lại nhớ đến người ta.....

Nó say nắng người ta ngay từ lần đầu gặp mặt trong một buổi đi chơi cùng bè bạn. Người ta trông lặng lẽ hơn giữa đám bạn sôi nổi, điều đó dường như khơi dậy trí tò mò trong đứa con gái hiếu động như nó. Tối hôm ấy trong khi bộ phim chiếu dở còn khá gay cấn thì toàn bộ đám bạn ngủ gục tự khi nào, chắc vì mệt, chỉ còn nó và người ta chong mắt lên màn hình.

Nó không dám nhìn người ta, nó sợ bị bắt gặp ánh mắt ấy nhưng nhẹ nhàng, người ta lại gần kéo cho nó mảnh chăn mỏng choàng lên vai, nó nhận ra nó đang co ro vì lạnh. Người ta cười, nụ cười nhẹ như gió...

Người ta kém nó hai tuổi, mãi sau này người ta mới nói với nó. Nó ngạc nhiên nhưng không kìm nén cảm xúc của mình, nó hiện đại và nó nghĩ tuổi tác chẳng nói lên được điều gì hết vì nó yêu, yêu ngay từ lần đầu.

Từ ngày hôm đó người ta thường nhắn tin cho nó, người ta bảo nó trẻ con, nó nhắn mặt “không hiểu ai trẻ con hơn ai nữa đâu đấy”. Dù vậy nó thích được người ta chê trẻ con như thế, thích được gọi bằng nickname “Heo yêu”. Người ta bảo chẳng hiểu sao có người ngốc như nó, người ta nói gì cũng tin, nó cãi lại và người ta chỉ cười, nụ cười nhẹ như gió.

Mùa đông năm ấy không lạnh với nó chút nào, những con đường Hà Nội cũng

đường như rức rờ hơn. Nó bắt đầu quen với buổi sáng thức dậy gọi người ta đi học sau đó nhận lại lời chúc tốt lành cho ngày mới và tối tối lại chìm vào giấc ngủ cùng câu chúc ngủ ngon. Nó bắt đầu quen với nụ cười nhẹ như gió ấy...

Xuân đến, người ta nói lời yêu nó, nó tràn ngập trong hạnh phúc, nhưng bản tính trẻ con không cho nó nhận lời ngay dù nó biết người ta cũng biết thừa câu trả lời rồi. Nó hẹn rằng sau một tháng nghỉ Tết nó sẽ trả lời, và một tháng trôi qua bằng những nhớ nhung, dòng tin nhắn từ sáng sớm đến tối mịt. Bạn nó bảo nó có thêm bộ phận mới trên tay, đó là cái điện thoại, nó cười.

Nó ra Hà Nội sớm hơn dự định, nó lại cùng người ta tung tăng trên những con phố Hà Thành và nó nhận lời yêu khi cả hai đang mút dở những que kem.

Người ta lại cười...

Valentine là ngày đặc biệt với nó, nó muốn người ta bất ngờ. Nó thu một bài hát, nó tự tin với giọng hát của mình và dành mấy ngày để nghiên cứu cách làm socola. Nó mong chờ ...Nó nghĩ người ta chắc chắn cũng đang lên kế hoạch làm nó bất ngờ.

14/2, nó trang điểm như một nàng công chúa dễ thương, nó nhìn vào gương và chưa bao giờ cảm thấy nó hơn người ta đến 2 tuổi. Không tin nhắn, không hẹn, không cuộc gọi, nó nhìn món quà trên tay, nước mắt chảy dài, lo lắng, bồn chồn...

22 giờ 10 phút, người ta gọi nó xuống dưới nhà, người ta bảo bạn người ta bị tai nạn đang ở trong bệnh viện nên ... Nó không hỏi thêm và không quên đưa món quà nó cất công bao ngày. Nó quay người đi rồi bất chợt bị kéo lại, một nụ hôn nhẹ nhàng, tim nó ngừng đập trong tích tắc... Người ta đi ngay, bỏ nó lại trong khoảng sân đầy lá.

Mấy ngày sau nó làm mặt giận, không gặp mặt người ta nhưng không quên gọi người ta dậy vào buổi sáng, người ta gọi đó là thói quen, và người ta cũng chưa bao giờ quên chúc nó vào mỗi sáng tối. Nhưng dường như có cái gì không còn trọn vẹn sau ngày hôm ấy...

Một sáng, chuông điện thoại báo tin nhắn, “Chắc lại một ngày tốt lành đây” nó mỉm cười:

“Heo à! Người ta xin lỗi, hãy quên người ta đi, người ta không phải người tốt”

“Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra với ấy thế?”

Nó bàng hoàng, cuống cuồng trong mớ suy nghĩ, nó không hiểu. Nó cần một lời giải thích...

“Người ta nói dối, người ta xin lỗi. Không có ai bị tai nạn cả, hôm đó người ta gặp lại cô ấy, và người ta nhận ra người ta không thể quên. Cho người ta rút lại những gì đã nói được không? Người ta không muốn kéo dài chuyện này, sẽ làm cho cả hai chúng ta mệt mỏi và sai lầm thôi. Xin lỗi!”

“Rút lại ư?” - Nó quay cuồng...

“Cô ấy là ai?”

Lần đầu thấy người ta nhắc đến cô ấy nó ngạc nhiên. Cũng hơn tuổi người ta, cũng mũm mĩm, cũng trẻ trung nhưng tóc dài. Chợt chạnh lòng ... có lần người ta bảo nó đừng cắt tóc ngắn nữa. Không biết người ta có gọi cô ấy như từng gọi nó không, không biết người ta có từng hát cho cô ấy nghe như đã... không biết...Đêm hôm ấy nó khóc, khóc như chưa từng được khóc, Hà Nội sang xuân sao nó thấy lạnh đến thế! Có lẽ người ta tìm lại được hạnh phúc của mình, nó lại cười.

Nó quyết định không bao giờ gặp lại người ta nữa, không chen chân vào cuộc sống của người ta, nó không muốn người ta phải suy nghĩ vì nó nhận ra nó yêu người ta nhiều đến mức nó chỉ muốn thấy người ta cười, nó yêu nụ cười nhẹ như gió ấy.

Chuyển nhà, thay số, nó trở lại là nó, dù không có người ta nó vẫn sống thật tốt. Nó sinh ra là thế mà. Nó cố tình đi qua những con phố kỉ niệm, đau để nhớ, nhớ để quên.

Hôm nay Hồ Gươm vắng lặng kì lạ. Nó hướng mắt nhìn ra xa xa giữa hồ. Mặt hồ lăn tăn sóng, những đám mây màu xám ương bướng ôm chặt lấy mặt trời không chịu buông tay. Nó vôn vê mái tóc ngắn, cổ gạt bỏ ý nghĩ về người ta ra khỏi đầu nhưng thật nực cười khi càng cố xua đi thì càng không thể. Cây kem trên tay tan đi một nửa rồi, nó ngẫu nhiên phần còn lại.

Một bóng người đi lướt qua rất nhanh trên phố, nụ cười nhẹ như gió...

Kem có vị mằn mặn.

Nó mỉm cười...